

Praha, 23. března 1952

Drahý Bedřichu,

nemysli si, že mám plnou hlavu nejrůznějších omluv a výmluv, které bych chtěl uvést hned na počátku s prosbou, abys mi neměl za zlé mé mlčení. Daleko spíše jsem naplněn strachem, nepíši-li zbytečně, promarněně, prázdně. Jen proto otálím, neboť člověk prý bude souzen z každého slova prázdného...

A jak mám mluvit slova plná? Kde je nalézt? Téměř bych si začal stěžovat – Tobě, v dopise, který píši Tobě! Nu, odpusť; nejsem už dlouho ve své kůži. Nedávno ještě mi v rozhovoru Honza řekl: nejsem prý už Hejdánek těch herojských dob nedělních pobožností atd.; dnes jsem četl jeho dopis (veřejného asi charakteru), kde mi jinými slovy staví před tvář mou bývalou podobu – ovšem k mému aktuálnímu neprospěchu.

(...)

Fysicky se mi daří lépe; alespoň objektivně se prý můj stav velmi zlepšil. Subjektivně jsem však ve stavu neobyčejně labilním; stačí nepatrná příčina, abych byl na několik dní vyřízen. Mou jedinou záchranou v takových chvílích je psaní disertační práce. Není se mnou řeč, nesnáším přítomnost lidí, nejsem si ani dost dobře sebe vědom – a přece píši, píši, čtu a zase píši. Je tomu už asi 4 neděle, co jsem náhle pocítil, že už zase mohu trochu psát. A nyní se zbavuji obtíží psychofysických prostě tím, že svou pozornost cele zaměstnám zkoumáním ontologických předpokladů pojetí pravdy – rozumí se konec konců: rádlovského pojetí pravdy.

(...)